

Pytanie prejudycjalne

Czy zgodnie z dawnym art. 21 ust. 3 szóstej dyrektywy 77/388/EWG⁽¹⁾, który jest obecnie zawarty w art. 205 dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽²⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, w związku z art. 202 i art. 157 ust. [1] lit. b) tej dyrektywy, państwa członkowskie mogą postanowić, że właściciel składu innego niż celny ponosi bezwzględnie odpowiedzialność solidarną za podatki, które są należne od właściciela towarów zobowiązanego do zapłaty podatku z tytułu odpłatnej dostawy, także wtedy, gdy właściciel składu działa w dobrej wierze albo gdy nie można mu zarzucić ani błędu, ani niedbalstwa (art. 51a § 3 WBTW (belgijskiego kodeksu o podatku od wartości dodanej))?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady (77/388/EWG) z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 21 października 2010 r. — Partrederiet Sea Fighter przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-505/10)

(2011/C 13/35)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Partrederiet Sea Fighter

Strona pozwana: Skatteministeriet

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 8 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 92/81/EWG⁽¹⁾ z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od olejów mineralnych należy interpretować w ten sposób, że oleje mineralne dostarczane do użytku w koparce, która jest na stałe zamontowana na statku, lecz, ze względu na posiadanie własnego silnika i zbiornika paliwa, funkcjonuje niezależnie od silnika napędzającego statek, są, w okolicznościach takich jak okoliczności niniejszej sprawy, zwolnione z podatku?

⁽¹⁾ Dz.U. L 316, s. 12

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Firenze (Włochy) w dniu 25 października 2010 r. — Denise Bernardi reprezentowana przez Katię Mecacci przeciwko Fabiowi Bernardiemu

(Sprawa C-507/10)

(2011/C 13/36)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Firenze

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Denise Bernardi, reprezentowana przez Katię Mecacci

Strona pozwana: Fabio Bernardi

Pytania prejudycjalne

Czy wykładni art. 2, art. 3 i art. 8 decyzji ramowej Rady z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak art. 392 ust. 1a włoskiego kodeksu postępowania karnego, w zakresie w jakim przepis ten nie przewiduje po stronie prokuratora obowiązku wystąpienia o wcześniejsze w stosunku do rozprawy sądowej przesłuchanie i zbadanie pokrzywdzonej małoletniej ofiary według zasad postępowania incydentalnego oraz przepisom takim jak art. 394 kodeksu postępowania karnego, który nie przewiduje aby sama pokrzywdzona małoletnia ofiara mogła odwołać się do sądu w przedmiocie odmownej decyzji prokuratora dotyczącej jej wniosku o przyjęcie od niej zeznań według odpowiednich zasad postępowania incydentalnego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 82, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky w dniu 2 listopada 2010 r. — Wolf Naturprodukte GmbH przeciwko Sewar spol. s r. o.

(Sprawa C-514/10)

(2011/C 13/37)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Nejvyšší soud České republiky

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wolf Naturprodukte GmbH

Strona pozwana: Sewar spol. s r. o.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 66 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001⁽¹⁾ z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (zwanego dalej „rozporządzeniem Bruksela I”) należy interpretować w ten sposób, że aby rozporządzenie Bruksela I miało zastosowanie, konieczne jest, by w chwili wydania orzeczenia rozporządzenie to obowiązywało zarówno w państwie, którego sąd wydał orzeczenie, jak i w państwie, w którym strona wnosi o uznanie i wykonanie tego orzeczenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001 L 12, s. 1.